

for Stemmefflytning. — Axel Dam sluttede med at udtale sin Gruppens Anerkendelse og Tilslutning til Udenrigsministerens Optræden i Genève.

Det kommunistiske Partis Ordfører, *Aksel Larsen*, kunde ikke faa Øje paa nogen udslaggivende principiel Uenighed mellem paa den ene Side Regeringspartierne, paa den anden Side de to store borgerlige Oppositionspartier. En gennemgribende Gældssanering inden for Landbruget havde begge Grupper i Fællesskab modsat sig, og de havde i Forening gennemført en Erhvervspolitik, der havde beriget Kapitalisterne i alle Erhverv, medens Arbejderbefolkningen havde maattet betale gennem stigende Priser. Heller ikke om den fremtidige Krisepolitik syntes der at være stor Uenighed, efter at Statsministeren havde profeteret en Kornordning. Paa det udenrigspolitiske Omraade havde alle 4 Partier godkendt Udenrigsministerens Optræden og Afstemning i Genève, og paa det militærpolitiske Omraade syntes der — at dømme bl. a. efter Statsministerens Udtalelser om, at man skulde hindre Grænseoverskridelser, og efter Behandlingen af Spørgsmaalet om det civile Luftværn — ikke at være afgørende Divergenser, ligesom der ikke syntes at være meget, der skilte i Forfatningsspørgsmaalet og i Stillingen over for Kongehuset saa lidt som paa det socialpolitiske Omraade. — Taleren omtalte derefter *Overenskomstsituationen* og gjorde gældende, at Forlængelsen af Overenskomsterne siden 1930, uden at Fagforeningernes Medlemmer selv havde haft Afgørelsen af, hvordan de vilde have dem, havde vakt stor Misfornøjelse blandt Medlemmerne, som efterhaanden var berøvet »Bestemmelsesretten i deres egne Organisationer«; Overenskomstsituationens Afvikling i Aar havde ført til en Storm i Fagforeningerne. Det var klart, at denne Overenskomstpølitik var et integrerende Led i Regeringens og Rigsdagens Krisepolitik. »Naar man sætter Priserne i Vejret ved Kronesænkning og paa anden Maade, saa vil man garantere Kapitalen Gevinsten ved, at man søger at forhindre Arbejderne i at faa deres Lønninger forhøjet eller faa Arbejdstiden nedsat.« Rigsdagens overvejende Flertal og Regeringen var bestræbt paa at tjene det bestaaende Samfunds Interesser, det vil sige Samfundets Overklasseinteresser, og hvis man, som Krag havde gjort, vilde tale om, at Regeringen førte Klassepolitik, saa var det ikke en Klassepolitik til Skade for Overklassen og til Gavn for Arbejderklassen.

Thomsen, der talte for Det frie Folkeparti, karakteriserede Erhvervsforholdene, specielt for Hovederhvervet, som fortvivlede. I Løbet af det sidste halve Aarhundrede var der inden for *Landbruget* foregaaet en Produktionsudvidelse saa